

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U GRAČANICI

Broj: 27 0 P 054797 23 P
Gračanica, 20.09.2024. godine

Općinski sud u Gračanici, sudija Omer Šerbečić, u pravnoj stvari tužilaca 1. S.A. sina I. iz G. – V. i 2. O.A. sin I. iz G. – V., zastupani po punomoćniku M.S., advokatu iz G., protiv tuženog Š.S. sin I. iz G. ul. ..., zastupan po punomoćniku S.F., advokatu iz G., radi predaje u posjed nekretnina v.s. 500,00 KM, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave dana 30.07.2024. godine, u prisutnosti tužilaca, punomoćnika tužilaca, tuženog i punomoćnika tuženog, dana 20.09.2024. godine, donosi sljedeću

P R E S U D U

ODBIJA SE KAO NEOSNOVAN tužbeni zahtjev kojim su tužioci tražili da se obaveže tuženi da preda u posjed dio nekretnina tužilaca upisanim u posjedovni list br. 31 k.o. G., a što se u naravi odnosi na dio nekretnina označenih k.č.br. 4884/14 „V.“ prilazni put površine 256m² a što po strom premjeru odgovara nekretninama upisanim u z.k. ul.br. 577 k.o. G. a što se odnosi na dio nekretnina označenih kao k.č.br. 4884/14 V., prilazni put površine 256m², a koji dio nekretnina tužilaca je tuženi koristio kao kolski i pješački ulaz u svoje nekretnine označene k.č.br. 4884/2, u površini od 16m² kako je to prikazano na skici lica mjesta vještaka geometra od 28.03.2024. godine koja skica lica mjesta je sastavni dio ove presude i da tuženi preda u posjed tužima dio nekretnina tužilaca u površini od 1m² koje je tuženi zauzeo postavljanjem ograde kako je to prikazano na skici lica mjesta vještaka geodetske struke od 26.03.2024. godine koja skica lica mjesta je sastavni dio ove presude.

OBAVEZUJU SE tužioci da tuženom solidarno na ime troškova parničnog postupka naknade iznos od 900,00 KM, a sve u roku od 30 dana od dana prijema prepisa presude.

Sa viškom troškova za naknadu troškova parničnog postupka tuženi se odbija kao neosnovanim.

O b r a z l o ž e n j e

Tužioci su putem punomoćnika dana 04.08.2023. godine podnijeli ovom sudu tužbu protiv tuženog, radi predaje u posjed nekretnina v.s. 500,00 KM.

U tužbi navode da su na nekretninama označenim k.č.br. 4884/14 „V.“, prilazni put površine 256m² upisane u Posjedovnom listu broj 31 k.o. G. i zemljišnoknjižnom uložku broj 8973 k.o. G., suposjednici i suvlasnici sa dijelom od ½. Tuženom je presudom Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 044749 20 P koja je potvrđena presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 27 0 P 044749 20 Gž od 09.06.2023. godine utvrđeno nesmetano korištenje i pristup u svoje nekretnine označene k.č.br. 4884/2 u širini od 2,95m a koji prilazni put i ulaz tužilac koristi u svoje nekretnine, dvorište, podrum i garažu sve prikazano na skici lica mjesta vještaka geometra Hrvat Hamida od 26.06.2020. godine

preko nekretnina tužilaca označenih k.č.br. 4884/14 „V.“ prilazni put površine 526m² na kojiim nekretninama su tužioci suposjednici i suvlasnici sa dijelom od po ½ na način kako je to prikazano na navedenoj skici vještaka geometra i naloženo je tužiocima da tuženom omoguće da nastavi koristiti pristupni put ulaz u svoje nekretnine kako je to činio i prije pokretanja navedenog postupka smetanja posjeda, kako je to utvrđeno navedenim presudama. Tuženi neosnovano koristi dio predmetne nekretnine označene k.č.br. 4884/14 „V.“ prilazni put površine 256m² jer u svoje nekretnine ima prilaze sa tri strane sa javnih puteva i više puta je sprečavan da ne prolazi u svoje nekretnine preko dijela nekretnina tužilaca, jer nema nikakvog pravnog osnova da bi koristio dio predmetne nekretnine tužilaca, kako je to prikazano na skici lica mjesta vještaka geometra Hrvat Hamida od 26.06.2020. godine u predmetu broj 27 0 P 044749 20 P Općinskog suda u Gračanici. U tome su sadržane činjenice na kojima se zasniva tužbeni zahtjev u ovoj pravnoj stvari

U odgovoru na tužbu tuženi je putem punomoćnika navodi da je tužba neuredna i da nije sačinjena u skladu sa članom 53. Zakona o parničnom postupku jer nije naveden određen zahtjev u pogledu glavne stvari i sporenih potraživanja niti su navedene činjenice na kojima tužioci zasnivaju svoj tužbeni zahtjev. Tužioci traže predaju u posjed nekretnina označenih kao k.č.br. 4884/14 „V.“ prilazni put površine 256m² , upisan u p.l.br. 31 i z.k. ul.br. 577 k.o. G., pa iz petita tužbe proizilazi da tuženi drži u posjedu kao nesavjesni posjednik 256m² nekretnina ne navodeći o kojoj površini zauzetog dijela nekretnina se radi. Pored neurednosti tužbe tuženi osporava navode iznesene u tužbi jer su ti navodi protivni zauzetom stanovištu Općinskog suda u Gračanici i Kantonalnog suda u Tuzli navodeći da je tuženi nesavjestan posjednik što je navedenim presudama utvrđeno drugačije. U obrazloženju Rješenja Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 044749 20 P od 31.08.2020. godine koje je potvrđeno Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli br. 27 0 P 044749 20 GŽ od 09.06.2023. godine nigdje se ne navodi da je posjed tuženog nezakonit i nesavjestan već se utvrđuje da je tuženi Ugovorom o kupoprodaji nekretnina stekao pravo vlasništvo i posjeda još 1973. godine na parceli označenoj sa k.č.br. 4884/2 k.o. G. i da je od tada do danas koristi i ima slobodan prilaz u svoju nekretninu sa javnog dobra sa svetri strane kako to navodi tužilac. Tužilac je na svojim nekretninama izgradio kuću 1974. godine a 1984. godine izgradio poslovni objekat prizemlje i sprat te je poslovni prostor koristio kao garažu. Tako da je tuženi koristio dio nekretnina tužioca koje su bile predmet tužbe za smetanje posjeda jer posjed tuženog nije biciozan i tuženi je posjed koristio otvoreno a ne potajno ili zloupotrebom povjerenja kako je to jasno i nedvosmisleno naveo drugostepeni sud u svom rješenju. Pored svega navedenog tuženi naglašava da tužioci u tužbi pogrešno tumače odredbe Zakona o stvarnim pravima tvrdeći da nekretnine na kojima se nalaze izgrađeni objekti se sa tri strane graniče sa nekretninama koje čine javno dobro, te da isti pristup svojim nekretninama ima i iz drugog pravca a ne ovog koji koristi ušta će se i sud uvjeriti na licu mjesta da ulaz i korištenje dijela nekretnine tužilaca označene kao k.č.br. 4884/14 u nekretnine tuženog na kojima su izgrađeni poslovni objekat – garaža nije mogu osim preko dijela parcele tužilaca a kako je tuženi i ulazio od 1974. godine odnosno 1984. godine. Tim ulazom u garažu se tuženi koristi za ulazak pješice sa kolicima ili putničkim motornim vozilima više od 39 godina, te je tuženi navedeni dio nekretnina tužilaca stekao kao savjestan samostalni posjednik dosjelošću, a koje vrijeme se računa najmanje od 1984. godine do 2020. godine kada su tužioci podnijeli tužbu za smetanje posjeda, pa zbog svega navedenog predlaže da sud tužbeni zahtjev tužilaca odbije kao neosnovanim te tužioce obaveže na naknadu troškova parničnog postupka.

Na pripremnom ročištu i glavnoj raspravi punomoćnici parničnih stranaka su u cijelosti ostali kod podnesene tužbe i odgovora na tužbu, s tim što je punomoćnik tužilaca nakon provedenih dokaza na glavnoj raspravi precizirao tužbeni zahtjev, te isti uskladio sa nalazom i mišljenjem vještaka, te preciziranim tužbenim zahtjevom traži predaju u posjed dijela nekretnina u površini od 16m² i u površini od 1m².

U dokaznom postupku na glavnoj raspravi provedeni su dokazi saslušanjem tužilaca S.A. i O.A., tuženog Š.S., kao parničnih stranka, pročitani su nalaz i mišljenje vještaka geometra Hrvat Hamida od 16.04.2024. godine sa skicom lica mjesta od 26.03.2024. godine te je neposredno salušan navedeni vještak, te su pročitani materijalni prilozi u spisu i to: Spis Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 044749 20 P sa posebnim osvrtom na dokaze (Presuda broj 27 0 P 044749 20 P, Presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 27 0 P 044749 20 GŽ, Zapisnik sa glavne rasprave od 25.08.2020. godine, Skice snimanja od 26.06.2020. godine vještaka geometra Hrvat Hamida i svih priloga u nalazu i mišljenju vještaka geometra Hrvat Hamida od 13.07.2020. godine, Nalaz i mišljenje sudskog vještaka geometra Hrvat Hamida), Izvod iz posjedovnog lista broj 31 k.o. G. od 04.08.2023. godine, Kopije katastarskog plana k.o. G. od 04.08.2023. godine te dokaze tuženog: Parnični spis broj 27 0 P 044749 20 P, Rješenje Općine Gračanica br 07-361-700/83 od 13.02.1984. godine, Rješenje broj 07-361-151/84 od 10.02.1984. godine, Rješenje Općine Gračanica br. 01-31-2138/04 od 30.06.2004. godine, Rješenje Općine Gračanica br. 03-361-155 od 21.05.1974. godine, Rješenje Općinskog suda u Gračanici br. 027-0-Dn-15-012 133 od 28.12.2015. godine, Ugovor o kupoprodaji broj ... od 28.11.1973. godine, Rješenje Opštinskog sekretarijata za upravno pravne i inspekcije poslove broj 03-364-71 od 21.05.1974. godine, Kopija katastarskog plana od 15.11.2023. godine, Posjedovni list broj 1995 od 15.11.2023. godine, Rješenje službe za prostorno uređenje stambeno-komunalne, geodetske i imovinsko pravne poslove broj 06-23-01-2692/01 od 24.01.2002. godine, Grafički dio urbanističke saglasnosti od 11.01.2002. godine broj 06-23-01-2692/01, pa je sud cijeneći provedene dokaze svaki zasebno i u međusobnoj vezi, a u skladu sa čl. 8. i čl. 123. stav 2 Zakona o parničnom postupku FBiH i odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Između parničnih stranaka nije sporno da su tužioci suvlasnici i suposjednici nekretnine označene sa k.č.br. 4884/14 „V.“ prilazni put površine 256m² upisan u p.l.br. 31 i z.k. ul.br. 577 k.o. G., a da je tuženi posjednik i vlasnik neketnine označene ka. k.č.br. 4884/2 „V.“ kuća i zgrada površine 131m², dvorište površine 383m², upisana u p.l.br. 1995 i z.k. ul.br. 8973 k.o. G.. Također je nesporno da je tuženi na svojoj parceli izgradio stambeni objekat 1974. godine i pomoćni objekat garažu i ostavu 1984. godine zašto je pribavio urbanističke saglasnosti i odobrenja za gradnju broj 03-361-155 od 21.05.1974. godine, te broj 07-361-700/83 od 13.02.1984. godine i broj 07-364-151/84 od 10.02.1984. godine, te da je u Urbanističkoj saglasnosti za garažu navedenu da je pristup objektu sa postojećeg pristupnog puta.

Također je nesporno da je kod ovog suda vođen parnični postupak zbog smetanja posjeda po tužbi sada tuženog Š.S. protiv sada tužilaca – tuženih S.A. i A.A. zbog postavljanja prepreka na granici nekretnina tužilaca označenih kao k.č.br. 4884/14 prilazni put i nekretnina tuženog označenih kao k.č.br. 4884/2 čime su onemogućili da tuženi nesmetano koristi pristup u svoje nekretnine i to baš na mjestu koji tuženi koristi kao ulaz i pristupni put za ulazak u podrum i garažu, pa je nakon provedenog postupka Rješenjem br. 27 0 P 044749 20 P od 31.08.2020. godine a koje rješenje je potvrđeno Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 27 0 P 044749 20 GŽ od 09.06.2023. godine utvrđeno da su tuženi izvršili smetanje posljednjeg mirnog posjeda tužioca a koje tužilac povremeno koristi za ulazak u svoje nekretnine.

Pokazani sporni dio nekretnina od strane tužilaca u površini od 16m² koje je prema tvrdnjama tužilaca zauzeo tuženi i drži u posjedu je na terenu u cijelosti asfaltiran dio, te se sa tog dijela ulazi u parcelu tuženog gdje se nalazi ulaz u garažu i ostavu i služi kao jedini prilaz navedenom objektu ušta se sud uvjerio na licu mjesta da tuženi drugog prilaza garaži i ostavi nema.

Tužioci kao vlasnici spornog dijela nekretnine tužbom traže da im tuženi koji se nalazi u faktičkom posjedu dijela nekretnine traže da im tuženi preda u posjed zauzeti dio nekretnine pa se u konkretnom slučaju konkretan pravni odnos može riješiti kroz primjenu odredaba člana 126 i 127 Zakona o stvarnim pravima FbIH u kojem postupku su tužioci bili dužni dokazati da su vlasnici spornog dijela nekretnina a da taj sporni dio nekretnina u svom posjedu bez pravnog osnova drži tuženi.

Utvrđujući sporno činjenično stanje između parničnih stranaka sud je pošao od iskaza tužilaca i tuženog kao parničnih stranaka, te iz materijalnih dokaza koje je proveo na glavnoj raspravi.

Iz iskaza tužioca S.A. proizilazi da sporni put koristi on i njegova porodica, kao i drugotužilac i njegova porodica, te da niko više ne koristi taj put. Put je djelimično asfaltiran i to na ulazu sa ulice ... u sporni put u površini od oko 41m². Asfaltiranje tog dijela puta je izvršila Opština sa građanima plaćajući „marku na marku“, a ogradu između parcele tužilaca i tuženog je postavio tuženi u čitavoj dužini pa i u spornom dijelu. Ogradu je tuženi postavio prije rata a nikada ih niko nije pitao da prolazi tim putem, a nije se često ni događalo da tuženi koristi taj put, ali kad god je vidio da tuženi koristi tužilac je reagovao. Tuženom je verbalno zabranjivao da koristi sporni dio puta, te da ove parnice odnosno parnice koja je već pravnosnažno okončana između njih nije bilo sporova. Nikada sa tuženim nije dogovarao ni usmeno ni pismeno da tuženi može koristiti taj dio puta, a i prednici tužilaca su zabranjivali tuženom da koristi taj dio puta. Ne zna da li tuženi i sada koristi taj dio puta i nije to vidio ali mu je poznato da tu i postoji kapija i da tuženi drži ovce i može to da koristi i to tačno kako je to prikazao vještak na skici lica mjesta koja mu je predložena. Iz kuće u kojoj živi ne može se vidjeti sporni dio parcele. Ne prolazi tim putem svakodnevno jer do svoje kuće ima još dva prilazna puta. Komšije nemaju potrebe da koriste taj sporni dio puta, niti tuženi ima potrebe jer ima drugi prilaz sa drugog puta. Ne zna koje godine je tuženi napravio pomoćni objekat šupu i garažu, a kada je to gradio dolazio je sa glavne ulice i nije koristio taj sporni dio puta, a to je gradio još nekada osamdesetih godina. Poznato mu je da je tuženi za te objekte dobio urbanističku dozvolu, ali ne zna da li je dobio građevinsku dozvolu jer mu to niko nije pokazao niti mu je poznato po urbanističkoj dozvoli odakle mu je prilaz za taj pomoćni objekat. U posjedu put drži tužilac i njegov brat kao i taj sporni dio i tuženi ne drži taj sporni dio u svom posjedu. Drugotužilac se izjasnio onako kao što se izjasnio i njegov brat – prvotužilac, te je dodao da mu je poznato da su tuženom zabranjivali roditelji a i brat da koristi taj dio puta te da on tu nije često jer kasno dođe i rano ode, te kada se asfaltirao put svi vlasnici i okolnih kuća su učestvovali u asfaltiranju „marka na marku“ te je učestvovao i tuženi.

Iz iskaza tuženog proizilazi da je parcelu na kojoj je izgradio objekte kupio 1973. godine, a kuću je izgradio 1974. godine, dok je šupu i garažu izgradio 1984. godine. Za sve objekte je dobio urbanističku i građevinsku dozvolu, te mu nikada niko od 1984. godine nije prigovarao zašto je tu napravio pomoćne objekte i prilaz tim objektima je uvijek bio sa ovog spornog dijela puta od kada je napravio objekat. Taj prilaz koristi da li mjesečno ili sedmično uglavnom nikada nije bilo spora. Učestvovao je u asfaltiranju tog

dijela spornog puta, a i ostali susjedi su učestvovali u asvaltiranju. Taj sporni dio puta koriste sve komšije koje imaju objekte u blizini jer je to raskrsnica i to svako koristi. Ne postoji drugi ulaz u šupu i garažu osim sa ovog spornog dijela. Ne zna zbog čega je došlo do spora između tužilaca i njega, a što se tiče njihovih roditelja nikada nije imao spor sa njima, niti mu je ikada iko zabranjivao da koristi taj sporni dio parcele. Parcela označena sa k.č.br. 4884/15 koja mu je pokazana na skici lica mjesta je javni put koji je prodao Opštini prije 17 godina, a tada je nuđeno i tužiocima da prodaju i da sve to bude javni put. Međutim, oni na to nisu pristali jer su tražili mnogo, pa Opština nije htjela da plati taj put i sporna parcela označena kao k.č.br. 4884/14 je takođe cijela trebala da bude javni put. Ne posjeduje nikakav pismeni dokaz da koristi taj sporni put a što se tiče roditelja tužilaca nikada nije imao problem da koristi taj sporni dio puta. Od kako je kupio parcelu na istom mjestu je bila ograda samo je tuženi na ulazu sa spornog dijela postavio mrežu na letvama kako bi mogle ovce ući i izaći. Misli da su mu tužioci počeli zabranjivati da prolazi preko tog spornog dijela 2018. godine. Sa javnog puta označenog sa k.č.br. 5805 tuženi ne može ući do pomoćnih objekata jer su isti ukopani a preko svoje bašče može doći do javnog puta kojeg je prodao Opštini i u pomoćne objekte ući kao pješak, a nikako sa vozilom. Drugog prilaza osim ovog spornog za uzalaz u garažu nema.

Analizirajući iskaze tužilaca i tuženog kao parničnih stranaka, te dovodeći iste u vezu sa materijalnim dokazima u spisu, obavljenim uviđajem na licu mjesta, Nalazom i mišljenjem vještaka geometra sa skicom lica mjesta sud je nesporno utvrdio da je tuženi na osnovu Ugovora o kupoprodaji od 27 novembra 1973. godine kupio nekretninu označenu sa k.č.br. 396/4 po starom premjeru kojoj odgovara nakon usaglašavanja katastarskog i gruntovnog stanja nekretnina označena sa k.č.br. 4884/2 „V.“ kuća i zgrada, te da je na osnovu pribavljenih urbanističkih i građevinskih dozvola 1974. godine izgradio stambeni objekat a 1984. godine pomoćni objekat poslovni prostor – garažu i šupu, te da je u urbanističkoj dozvoli za izgradnju garaže od 10.02.1984. godine navedeno da je pristup objektu sa postojećeg pristupnog puta. Dakle, tuženi od 1984. godine koristi sporni dio nekretnine tužilaca za prilaz izgrađenoj garaži i pomoćnom objektu – povremeno i nikada ga niko u tome nije sprečavao niti mu onemogućavao prolaz sve do 2020. godine kada su tužioci postavili prepreke na ulazu u parcelu tuženog i time mu onemogućili nesmetano korištenje i pristup za ulazak u podrum i garažu.

Da tuženi od 1984. godine koristi sporni dio za ulazak u svoju parcelu i garažu i pomoćne objekte, da je isti novčanim sredstvima učestvovao u asvaltiranju tog spornog dijela puta proizilazi iz iskaza tuženog kojeg sud u cijelosti prihvata tačnim i vjerodostojnim jer je navedeni iskaz potvrdio i prvotužilac S.A. koji je naveo da je tuženi osamdesetih godina gradio pomoćni objekat i da je za isti dobio urbanističku dozvolu ali da ne zna da li je dobio građevinsku dozvolu jer mu to niko nije pokazao, te da tuženi taj sporni dio puta koristi ali ne često kao i da je svojim novčanim sredstvima zajedno sa ostalim mještanima naselja V. učestvovao u asvaltiranju spornog dijela puta.

Iskaz tužilaca da tuženi nema potrebe da sa tog dijela ulazi u svoju parcelu jer ima drugi prilaz sa drugog puta sud nije prihvatio jer se i sud na licu mjesta uvjerio da drugog puta niti prilaza garaži i pomoćnom objektu nema osim preko tog spornog dijela nekretnine tužilaca, s obzirom na konfiguraciju terena i izgrađene objekte na parceli tuženog.

Pored svega navedenog u konkretnoj parnici tuženi je istakao prigovor da je on u dugogodišnjem posjedu spornog dijela nekretnine od 1984. godine tj. 36 godina, te da je tuženi na tom dijelu stekao pravo vlasništva dosjelošću, pa s obzirom da ovako istaknuti prigovor tuženog predstavlja materijalno – pravni prigovor u smislu odredbe člana 58.

Zakona o stvarnim pravima, toje sud bio dužan raspraviti o podnesenom prigovoru u konkretnoj parnici bez podnošenja protivtužbe.

Raspravljajući o podnesenom prigovoru sud je utvrdio da je navedeni prigovor tuženog osnovan u smislu odredbe člana 210. Zakona o stvarnim pravima, a ne kako to punomoćnik tuženog navodi u smislu odredbe člana 58. Zakona o stvarnim pravima, jer je tuženi od 1984. godine savjestan posjednik dijela nekretnine koje koristi kao pristup izgrađenoj garaži i pomoćnim objektima, jer je prilikom gradnje garaže i pomoćnog objekta dobio urbanističku saglasnost i u istoj je određeno da je pristup sa postojećeg puta tj. spornog dijela puta jer ne postoji drugi put niti prilaz pomoćnim objektima, te što mu prednici tužilaca nikada nisu zabranjivali niti ograničavali pravo prolaza do pomoćnog objekta i garaže niti su mu tužioci sve do 2020. godine, do učinjenog smetanja posjeda to zabranjivali, pa je tuženi kao savjestan samostalan posjednik u skladu sa članom 210. Zakona o stvarnim pravima na tom dijelu nekretnine stekao pravo stvarne služnosti puta posjedovanjem dužim od 20 godina, a ne pravo vlasništva kako je to u svom prigovoru naveo punomoćnik tuženog, jer tuženi navedeni posjed prava služnosti nije stekao zloupotrebom povjerenja, silom ili potajno niti mu je to kroz duži vremenski period i zabranjivao, te što je svojim finansijskim sredstvima učestvovao u asfaltiranju spornog dijela puta.

Da je tužilac bio savjestan, zakonit i mirni posjednik spornog dijela nekretnine tužilaca proizilazi i iz Rješenja Općinskog suda u Gračanici u predmetu broj 27 0 P 044749 20 P od 31.08.2020. godine, a koje rješenje je potvrđeno Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 27 0 P 044749 20 Gž od 09.06.2023. godine, te da posjed tuženog nije stečen na viciozan način jer tuženi posjed nije koristio potajno niti zloupotrebom povjerenja, zbog čega je sud u cijelosti i odbio tužbeni zahtjev tužilaca kao neosnovan.

Iako su tužioci upisani kao vlasnici spornog dijela puta, a na osnovu Rješenja o nasljeđivanju iza umrlih roditelja, to su isti bili dužni dokazati da su roditelji tužilaca zabranjivali tuženom da koristi sporni dio puta i da je tuženi nesavjestan posjednik jer nesavjesnost ne može voditi do sticanja prava dosjelošću na nekretninama zbog čega je sud i odbio tužbeni zahtjev tužilaca kao neosnovan.

Odluku o troškovima parničnog postupka sud je donio u skladu sa članom 386 stav 1. Zakona o parničnom postupku FBiH, pa je tužioce obavezao da tuženom solidarno naknade troškove parničnog postupka, koji se sastoje od troškova zastupanja po punomoćniku advokatu i po važećoj ADV Tarifi i to za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 240,00 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu u iznosu od 240,00 KM, uviđaj na licu mjesta u iznosu od 180,00 KM, za zastupanje na glavnoj raspravi iznos od 240,00 KM.

Dakle, ukupni troškovi koje su tužioci dužni naknaditi tuženom iznose 900,00 KM.

Sa viškom tužbenog zahjeva za naknadu troškova parničnog postupka tuženi je odbijen kao neosnovan, s obzirom da u skladu sa vežećom ADV Tarifom punomoćniku – advokatu pripada pravo na nagradu za zastupanje prilikom obavljanja uviđaja u visini od 75% (član 13. stav 4. tačka a) ADV Tarife) od tarife predviđene članom 12. ADV Tarife.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU: Protiv ove Presude može se izjaviti žalba Kantonalnom sudu Tuzla, putem ovog suda u roku od 30 dana, od dana donošenja iste.

S U D I J A
Omer Šerbečić